

РЕШЕНИЕ

№ 4957

гр. София, 24.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 24.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1772** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, подадена от В. М. В., чрез адв. В., срещу ОД на МВР - [населено място], с която са предявени иски с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 350 /триста и петдесет/ лева за периода от 11. 07. 2018 г. до 11. 10. 2019 г. включително, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на Електронен фиш № К 2120263, издадено от ОД на МВР - [населено място]. Претендират се и неимуществени вреди в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лева, претърпени в периода от 10. 07. 2018 г. до 20. 08. 2018 г., изразяващи се в силен стрес вследствие на издадения електронен фиш, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното й плащане. Ищецът претендира присъждане и на разноските по настоящото дело.

В съдебно заседание ищецът поддържа исковата молба.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва исковата претенция като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура /СГП/ изразява становище за основателност на исковата претенция.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства,

приема за установено от фактическа страна следното:

С Електронен фиш /ЕФ/ за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, серия К № 2120263, издаден от СДВР за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, на ищеца В. В. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева.

Електронният фиш е оспорен от ищеца и въз основа на жалбата е образувано НАХД № 596/2018 г. по описа на Районен съд – [населено място]. С решение № 25/ 11. 10. 2019 г. по посоченото дело съдът е отменил оспорения електронен фиш. Решението е влязло в сила на 14. 11. 2019 г. Жалбата е изготвена от адв. С. В. въз основа на сключен договор за правна защита и съдействие, сключен на 11. 07. 2018г. и пълномощно за процесуално представителство, представени заедно с жалбата. По делото е проведено едно съдебно заседание, на което В.В. представил писмено становище от адв. В.. В договора за правна защита и съдействие е посочено, че договореният адвокатски хонорар в размер на 350 /триста и петдесет/ лева е заплатен в брой при подписване на договора - 11.07.2018 г.

В хода на съдебното производство е разпитана в качеството на свидетел И. Е. - съпруга на ищеца, която свидетелства, че ищецът изгубил личната карта и шофьорската книжка и подал документи в полицията за издаване на нови. Когато отишъл да си вземе книжката, от КАТ му казали, че има издаден електронен фиш на негово име за каране с превишена скорост. Започнало лутане и напрежение какво точно се случва, след като документите са обявени за изгубени и разбрали, че някой е злоупотребил. Ищецът трябвало да докаже, че е невинен и се наложило да отсъства от работа, за да се консултира с адвокат. С издадения електронен фиш била наложена глоба в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева и това допълнително го стресирало. Необходимостта да докаже, че е невинен, му нанесла напрежение, депресия, негативни състояния и тревожност. Вместо да се грижи за децата и семейството си, ищецът бил обвързан с много ангажименти, а всяко отдалечаване по различни причини, несвързани с неговите действия, утежнявали ситуацията.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В разпоредбата на чл. 203 от АПК е уредена възможността гражданите и юридическите лица да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая юридическото лице е Столична дирекция на вътрешните работи. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Отговорността по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност само по отношение на деликвента и на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. Отклонения от общия състав на деликтната отговорност по отношение на противоправността, вината и вредите в ЗОДОВ не са уредени.

Отговорността на държавата по предвидения в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ ред се реализира

при кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт /т.е. акт, отменен по съответния административен или съдебен ред/, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Липсата на който и да е от посочените три елемента на фактическия състав води до неоснователност на претенцията.

По отношение на предявения иск за имуществени вреди съдът намира следното:

В конкретния случай е налице отменен по съдебен ред административен акт - ЕФ, серия К № 2120263, издаден от СДВР, с влязло в законна сила съдебно решение. Електронният фиш е отменен с помощта на адвокатската защита, осъществена от адв. С. В., за който ищецът В. В. е заплатил хонорар. Платеният за адв. В. хонорар в размер на 350 /триста и петдесет/ лева представлява имуществена вреда. Тази вреда е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт, тъй като жалбоподателят по НАХД № 596/ 2018 г. по описа на Районен съд – [населено място] не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Следователно, потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издадения електронен фиш, обжалването на което е законово регламентирано и единственият начин за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и неговите права са нарушени от административния орган. В този смисъл е и Тълкувателно решение №1/15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ВАС, с което е прието, че при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

От изложеното следва, че искът за имуществени вреди е основателен. Налице са всички елементи от фактическия състав, а именно: незаконосъобразен административен акт, имуществена вреда и причинна връзка. Искът е основателен и по размер. Видно от представения договор за правна помощ по НАХД № 596/ 2018 г. по описа на Районен съд – [населено място] адвокатският хонорар в размер на 350 /триста и петдесет/ лева е заплатен в брой. За това обезщетение не е претендирано присъждане на лихва.

По отношение на предявения иск за неимуществени вреди също следва да се приеме, че е доказано съществуването на първата предпоставка за уважаването му - отменен незаконосъобразен административен акт.

Със свидетелските показания се установи, че ищецът е бил неприятно изненадан, когато разбрал за процесния електронен фиш, а с писмени доказателства се установи, че същият е издаден въз основа на представени от трето лице: декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП и копие на свидетелство за управление на В. В., което към датата на издаване на електронния фиш е било обявено за невалидно, без да бъде направена проверка за валидността на свидетелството за управление на ищеца.

Доказа се, че узнаването за незаконосъобразния акт е породило негативни състояния, напрежение и тревога за ищеца, вследствие на чувството за налагане на несправедливо наказание, които емоционални състояния са преодоляни с отмяната на акта, но са пряка последица от издаването му. Установи се, че същият е станал нервен

и напрегнат, като започнал да пренебрегва семейните си задължения, а допълнително чувствал и страх за своето семейство, тъй като получил обаждане от непознато лице, което го накарало да си оттегли жалбата.

Съдът намира, че твърденият в исковата молба интензитет на гняв и стрес не е изцяло в пряка причинно-следствена връзка с издадения електронен фиш. Част от причинения стрес на жалбоподателя се дължи на обстоятелството, че същият е получил обаждане от лице, което го е накарало да оттегли жалбата си, а това породило страх у ищеца, че неправомерно са използвани личните му данни и може да бъде преследван. Посоченото обстоятелство обаче не е основание за уважаване на предявения иск за неимуществени вреди в пълен размер, тъй като не е налице пряка причинно-следствена връзка между отменения електронен фиш и причинените вреди. Преценката за наличието на причинно-следствената връзка се извършва като се търси отговор на въпроса дали вредите са причинени от противоправното деяние /действие или бездействие/. Ако деянието е необходимо условие за настъпилите вреди, налице е причинност. На следващо място се поставя граница на отговорността за непозволено увреждане, като обезщетение се дължи само за преките вреди, които са причинени вследствие на противоправното деяние. Съгласно Решение № 2601/ 22. 02. 2012 г. на ВАС по адм. д. № 12721/2011 г.: „Пряка последица означава директно въздействие върху правната сфера на увредения, т. е. увреденото лице не би претърпяло вредите, ако не бе незаконосъобразният административен акт, и ако административният орган или длъжностните лица бяха действали съобразно закона. Под преки вреди следва да се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които не биха настъпили, ако не е налице увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат“. В тази насока са и други решения на ВАС /напр. Решение № 2819 от 24. 02. 2011 г. на ВАС по адм. д. № 9138/2010 г.; Решение № 1706 от 3. 02. 2011 г. на ВАС по адм. д. № 9953/2010 г./. В случая липсва такава връзка, поради което не може да се приеме, че страхът от неправомерно използване на лични данни, поради загуба на документите, както и страхът от преследване или увреждане от трето лице са вследствие от издадения електронен фиш.

Поради това, съдът намира, че ищецът е доказал, че узнаването за незаконосъобразния акт е породило негативни състояния, напрежение и тревога за ищеца, вследствие на чувството за налагане на несправедливо наказание, които емоционални състояния са преодолени с отмяната на акта, но са пряка последица от издаването му, но интензитетът на този стрес не е голям и е съизмерим с напрежението, което нормално би получил всеки човек, когато несправедливо е наказан. Поради това, като съобрази, че интензитетът на вредите е минимален, съдът намира, че справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди е сумата от 220 /двеста и двадесет/ лева. Искът за разликата в размера над 220 /двеста и двадесет/ лева до 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева е неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен. Сумата 220 /двеста и двадесет/ лева се дължи ведно със законната лихва, от датата на предявяване на исковата молба - 14. 02. 2020 г.

При това положение искането за разноси на ищеца е основателно. От доказателствата по делото се установява, че ищецът е заплатил общо сумата в размер на 370 /триста и седемдесет/ лева, от които 20 /двадесет/ лева държавна такса и 350 /триста и петдесет/ лева заплатен адвокатски хонорар. Ответникът следва да заплати

на ищеца възнаграждение за един адвокат съобразно уважената част от иска, съгласно чл. 10, ал. 3, предл. второ от ЗОДОВ. Целият размер на иска за обезщетение е 2850 /две хиляди осемстотин и петдесет/ лева. Уважената част от 570 /петстотин и седемдесет/ лева представлява 20 % от целия му размер. Следователно ответникът дължи на ищеца 20 % от платеното адвокатско възнаграждение от 350 /триста и петдесет/ лева, а именно 70 /седемдесет/ лева. Поради това, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 90 /деветдесет/ лева, от които 20 /двадесет/ лева държавна такса и 70 /седемдесет/ лева – заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, Административен съд – София град, 29 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. М. В., сумата от 350 /триста и петдесет/ лева, представляваща заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по НАХД № 596/ 2018 г. по описа на Районен съд – [населено място].

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. М. В. сумата от 220 /двеста и двадесет/ лева, представляваща стойността на неимуществените вреди, причинени от отменен по съдебен ред незаконосъобразен административен акт - Електронен фиш, серия К № 2120263, издаден от СДВР, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за неимуществени вреди за разликата от 220 /двеста и двадесет/ лева до 2500 /две хиляди и петстотин/ лева,

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. М. В., с адрес в [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата от 90 /деветдесет/ лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

След влизане в сила на настоящото решение да се върне на НАХД № 596/ 2018 г. по описа на Районен съд – [населено място] по описа на същия съд, поради отпадналата необходимост.

СЪДИЯ: